

Uitgaan in Hilversum in de jaren zestig

Je danste de splinters van het parket

JOS DE LEY

Mijn vroegste herinneringen aan het uitgaan in Hilversum dateren uit 1960. Ik zat pas op de middelbare school, in de brugklas van de Gemeentelijke HBS en MMS aan de Jonkerweg, en we hadden een Grote Avond in Gooiland. Ik droeg mijn eerste cocktailjurk, nylonkousen met een naad van achteren en 'queenies' met een hakje. Ik durfde mijn knieën nauwelijks te buigen en weet ook absoluut niet meer welk toneelstuk er door mijn schoolgenoten werd opgevoerd. In de schoolkrant uit die tijd staat dat het balna, met medewerking van het Cocktail Trio, een daverend lachsucces was. Ook daarvan kan ik mij niets meer voor de geest halen, maar het kan heel goed zijn dat mijn vader mij al eerder is komen halen. Meisjes van dertien moesten op tijd naar bed.

Gooiland was trouwens de plek waar we regelmatig schoolfeesten hadden. Telkens als ik eraan terugdenk, zie ik de wit-betegelde ruimte van de damestoiletten voor me en de grote spiegels die daar hingen. Daar stond je dan in je 'hippe' jurk onzeker naar je eigen voorkomen te kijken en bracht je nauwkeurig nog wat witte lipstick op. Je moest op Twiggy lijken (het broodmagere Engelse tienermodel uit die jaren) en mocht er beslist niet uitzien als een gezonde Hollandse boerentrien. Wat later, in 1965, na mijn eindexamen MMS, heb ik er nog eens opgetreden met het meisjeskoor Sweet Sixteen waarvan ik toen lid was. Adamo was de ster van de avond en wij zaten in het voorprogramma. Gek genoeg had ik het idee dat de Belgische zanger wel eens op mij zou kunnen vallen en dat het niet onmogelijk was dat ik hem na afloop mee zou nemen om voor te stellen aan mijn ouders. *Vous permettez, monsieur, que j'emprunte votre fille*, had hij immers gezongen. Het gebeurde natuurlijk niet. Ik reed moederziel alleen naar huis, die avond, op mijn zwarte Kapteyn Moby-

Feestje bij Duo Decimo aan de Vaartweg. "De dikke Elsevier kon er tussen." (coll. Jos De Ley)

lette. Toch niet gelukt, zei ik tegen mijn moeder die in de keuken stond. Ze vond het niet erg, geloof ik.

Dansen leerde ik bij Dansschool Martin in het voormalige Palace Hotel aan de 's-Gravelandseweg. Ik droeg een vest met knopen op de rug, zodat het net een trui leek, en een strakke rok met split aan de achterkant. Het hotel was in zijn nadagen en in de gangen dwaalden enkele stokoude stamgasten rond. Het parket in de grote balzaal was aan slijtage onderhevig, de

Zestigjarig jubileumfeest van de Gemeentelijke HBS en MMS (1963), pauze in de foyer van Gooiland: "Een hippe jurk en witte lipstick". (coll. Jos De Ley)

splinters schoten weg onder je voeten als je de quick step danste of de jive. De geciviliseerde versie van rock 'n' roll was de ultieme vorm van swing bij deze dansschool, die zich vooral richtte op het bijbrengen goede manieren. We leerden de valeta, een ouderwetse draak van een dans die veel weghad van een zeventiende-eeuws menuet. De dames moesten de slippers van hun jurk sierlijk vasthouden, maar dat ging natuurlijk helemaal niet met een strakke rok. De heren hoorden hun jasje dicht te knopen voordat ze een dame ten dans vroegen en als je eenmaal aan het zwieren was, wees de dansleraar telkens op de verplichte ruimte tussen de partners. *Denk eraan, de dikke Elsevier moet ertussen kunnen.* In die tijd verscheen het weekblad als krant en opgevouwen kon hij soms nauwelijks door de brievenbus.

In tegenstelling tot mijn oudere broer, die wel uitging naar openbare gelegenheden in Hilversum (dancing Benelux en café De Jonghe Graef), Loosdrecht (dancing Van Dijk) en Laren (café Het Bonte Paard), bracht ik mijn feestavonden door bij particulieren. Het betrof vooral fuiven in de achterkamer – tussen de eetkamerstoelen – met de pick-up in de aanslag en visnetten aan het plafond, waarin her en der wat ballonnen lagen. Slechts een keertje heb ik een dancing bezocht,

in de Mauritslaan. Volgens mijn ouders was het er niet pluis, want de eigenaar zou in het gevang hebben gezeten, maar dat maakte het juist zo spannend. Ik ging lekker toch, samen met mijn artistieke vriendje die halfhoge peau-de-suède schoenen droeg en een groene parka-jas. Wat ik nog onthouden heb is dat het er die bewuste zondagmiddag donker was, stampvol en helemaal niet gezellig. Laat staan spannend!

Veel leuker was het in de ijszaak Ben Ebbing aan de Koninginneweg. Met vriendinnen uit de eindexamenklas van de MMS gingen wij daar af en toe heen en zaten er dan als grote meiden tussen de houten hekjes een beetje wijs te doen. Ben stond midden in de zaak met een groot wit schort voor en hield de boel in de gaten, terwijl wij onze ijscoupees verorberden. Een keer ging het gerucht dat onze Ben was overleden. Daar treurden we toen een beetje om. Des te groter was onze vreugde toen wij hem de volgende keer toch weer op zijn post zagen staan. Gelukkig maar, want wat moest je zonder sorbet in de jaren zestig?